

VietTuSaiGon - Ai đi đâu về đâu?

14/01/2022

Hình như đây là câu hỏi không chỉ riêng Việt Nam trong lúc này, sau đại dịch cúm kinh hoàng có gốc gác từ thành phố Vũ Hán, Trung Quốc, thế giới trở nên thay đổi, đơn điệu, hoang mang, bất an và cô tịch. Nỗi cô tịch đến từ bên ngoài và cả bên trong mỗi con người, cô tịch trước thế giới trắc ẩn và ba đào, cô tịch trước sự trống vắng của tâm hồn, cô tịch trước những chính sách khô khan, phi nhân tính và lạnh lùng của các nhà quản trị độc tài, độc đoán. Có lẽ người dân các nước tiến bộ, văn minh sẽ đỡ cô tịch hơn người dân các nước có nền chính trị độc tài, chắc chắn là vậy rồi!

Hay nói khác đi, ở các quốc gia mà nạn tham nhũng, cửa quyền, lãnh đạo độc đoán và thiếu kiến thức khoa học đã soán quyền chỉ huy phòng chống dịch của các nhà khoa học, thay vào đó, với các quốc gia này, dường như tâm tính chung vẫn là phục tùng và cơ hội, các nhà khoa học tự biến mình thành con rối chính trị để đục nước béo cò, nạn nhân đầu tiên và cuối cùng bao giờ cũng là nhân dân.

Tình trạng chết người hàng loạt ở Vũ Hán, Trung Quốc vào năm 2020, sau đó tại Ấn Độ và cuối cùng là Sài Gòn, Bình Dương, Việt Nam vào năm 2021 với hình ảnh người chết chồng chất, những chung cư chật chội, người nhồi nhét như vật dụng, người bò qua rào kẽm gai để lấy bó rau, lạng thịt, người trèo mái nhà để nhận thức ăn hỗ trợ từ bên ngoài... Những hình ảnh đau thương và đẩy lùi con người vào thời tiền sử, thời của cộng sản nguyên thủy, thời của ăn lông ở lỗ... đã xuất hiện ngay giữa Sài Gòn hoa lệ và các trung tâm mệnh danh ánh sáng thế giới.

Vì sao có chuyện kỳ quái như vậy? Vì khoa học không có chỗ đứng, không có tiếng nói trong những nơi như vậy, và cụ thể là hình như khoa học cũng không có chỗ đứng đúng mực trên thế giới này, tiếng nói của khoa học bị nhấn chìm sau chuỗi âm thanh cuồng nộ và đe dọa của chính trị, các nhà khoa học hoặc hoang mang, không biết mình nên hành xử ra sao, hoặc chấp nhận buông thả theo các cơ hội từ bệnh dịch, chết chóc của đồng loại, và những con buôn mượn danh khoa học hoặc đóng vai khoa học xuất hiện khắp mọi ngõ ngách đời sống.

Điều đáng sợ nhất khi thế giới lâm nguy đã đến, đó là khi nhân loại đối mặt với bệnh dịch, chết chóc, câu hỏi đặt ra của các nhà quản trị và các doanh nhân thay vì “làm thế nào để thoát khỏi tai ách, cứu đồng loại?” thì ở đây, những kẻ cơ hội đã đặt ra câu hỏi “làm thế nào để lấy tiền từ cơ hội chết chóc này?”. Khi câu hỏi thứ hai được giải quyết, kẻ đặt câu hỏi được mãn nguyện, thì đổi cho sự mãn nguyện này là hàng triệu đồng loại phải mất mạng, những cái chết oan ức của đám đông nhân dân đôi khi đến từ một kẻ ất ơ, cơ hội và chả có tí quyền lực nào nhưng đủ giảo hoạt và khôn ranh để toa rập, rù rê và áp phe với giới chính trị.

Mà nói cho cùng thì giới chính trị luôn là kẻ rất ngờ nghệch trước bệnh dịch, bởi trong vô vàn bài học để bước lên vũ đài chính trị, đặc biệt chính trị độc tài, không có bài học nào dạy người ta về y tế và những vấn đề liên đới. Chính vì quá mù mờ, hổng hóc về kiến thức y tế nhưng lại nắm trong tay quá nhiều quyền bính, có thể ra lệnh, lay chuyển giới y khoa, nên sức khỏe nhân dân khi gặp biến cố sẽ rất may rủi, hên xui, khó mà lường được chuyện gì sẽ xảy ra.

Hình ảnh một ông Thủ tướng hô mưa gọi gió, chỉ mặt từng cán bộ thuộc cấp gồm cả các nhà khoa học để ra lệnh chống dịch và càng chống theo cách của ông ta thì chết chóc càng tàn bạo, bên cạnh đó, các con buôn xun xoe, nịnh bợ và cơ hội, những kẻ biến lỗ mũi nhân dân thành mỏ khai thác của chúng và thu về hàng ngàn tỉ đồng từ việc đè nhân dân ra mà chọc, ngoáy mũi cùng với hệ thống sai nha mặt mày hung tợn, sẵn sàng đập cửa, phá khóa, bắt bớ người dân đi chọc mũi sẽ là hình ảnh ám ảnh nhất trong lịch sử Việt Nam. Bởi nó là giữa người với người, không có chiến tranh, giữa nhà nước với nhân dân, không có bạo loạn hay bạo động, nhưng người ta hành xử ghê gớm hơn cả chiến tranh và bạo loạn, bạo động.

Hình ảnh từng đoàn người rồng rắn, chõng chất, la lối trên khắp các nẻo đường Việt Nam xuất hiện song hành với người chết chõng chất ở các thành phố Sài Gòn, Bình Dương, Đồng Nai... sẽ là hình ảnh kinh hoàng nhất của lịch sử Việt Nam nói riêng và lịch sử quản trị, điều hành nhà nước, chính phủ của nhân loại nói chung. Hay nói khác đi, những hình ảnh này phát sinh bởi sự ngu dốt, thiếu hiểu biết của nhà quản lý và cả sự vô lương tâm, cơ hội và máu lạnh của các nhà khoa học. Nó như một thứ thảm họa đến từ con người, cụ thể là đến từ sức mạnh chính trị và sự ngu dốt đi kèm.

Năm 2020, 2021 là những năm mà câu hỏi của con người xoay quanh mấy chữ “đi đâu, về đâu”. Bởi chưa bao giờ con người trở nên lạnh lùng với nhau, chưa bao giờ con người trở nên quay lưng và trở mặt, chưa bao giờ con người trở nên ly tán, một sự ly tán có ảnh hưởng từ chính sách vĩ mô như lúc này. Anh em ruột thịt, cha mẹ với con cái cũng trở mặt nhau bởi chẳng ai còn dám tin ai, người ta nhìn nhau như nhìn những trái mìn sắp nổ, người ta nhìn nhau như nhìn thần chết, và quay mặt chẳng muốn gặp nhau. Vì sao nên nỗi? Vì chính sách tuyên truyền và các phương án tối chức chống dịch của nhà cầm quyền đã tạo ra thứ hiệu ứng phân ly này. Người ta nhìn nhau như thể bom đạn.

Người ta nói rằng sau một biến cố, nó cho thấy đất nước đi về đâu, sau một biến cố lớn, ở một quốc gia mà lòng tự trọng, tình yêu thương và trắc ẩn còn lớn, thì câu chuyện xây dựng đất nước, tái thiết đất nước từ đông đổ nát, từ nước mắt sẽ bắt đầu bằng những cái bắt tay nhân ái. Ngược lại, ở những quốc gia mà kẻ cơ hội, kẻ máu lạnh đã ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế quyền lực, thì từ đông đổ nát và nước mắt, sẽ có thêm máu đổ. Muốn máu đừng đổ, muốn tái thiết, việc đầu tiên phải là dọn sạch các loại rác rưởi chính trị, phải dọn sạch những kẻ cơ hội, máu lạnh trên các ghế chính trị.

Giữa lúc nhân dân rên xiết, người dân không có cái ăn, đói lạnh và lạnh, rách rưới là tình trạng chung mà có những con buôn ngồi chỉ tay năm ngón, hô mưa gọi gió làm lũng đoạn thị trường, làm hàng ngàn gia đình rơi vào đau khổ, tán gia bại sản, làm cho xã hội vốn rệu rã càng thêm bệ rạc... Thì những kẻ đó tồn tại bao lâu thì dân khổ bấy lâu.

Năm 2022, một năm đầy bất an bởi hệ lụy, đau đớn của hai năm trước để lại chồng chất trước thềm năm mới, điều cần thiết nhất lúc bây giờ là những bầu nhiệt huyết,

những con người biết hi sinh và biết suy nghĩ, trấn trở cho dân tộc, nhân dân, cứu đất nước thoát khỏi những tai ách và vực dậy sức mạnh nhân dân, ổn định kinh tế, ổn định đời sống, lấy lại sự bình an và an ninh cho nhân dân. Những kẻ đục nước béo cò, những kẻ nhân lúc đất nước mệt mỏi mà hô mưa gọi gió, làm giàu trên xương máu nhân dân cần phải được trừng trị đúng mức, chúng cần được dạy bài học về lương tâm, đạo đức. Nếu không làm được vậy, đất nước sẽ sinh loạn, các thế lực cát cứ, các nhóm xã hội đen, lưu manh, trộm cướp sẽ nổi lên, và không chừng, lúc đó, sẽ có những thành phần nằm ngay trong lực lượng an ninh bắt tay với chúng để xâu xé đất nước, chuyện này không đơn giản chút nào.

Năm mới đến, cái câu hỏi muôn thuở của con người rằng sẽ đi đâu, về đâu trong lúc này thật kinh khủng. Bởi lẽ ra câu hỏi ấy phải được giải quyết từ rất lâu nếu thực sự đất nước có văn minh, dân chủ. Thế nhưng mọi thứ vẫn dẫu vào đó, người ta vẫn cứ phải sống, phải lây lất, phải lẩn lộn, chật vật trước thời thế và phải tự trả lời cái câu hỏi kỳ quái, lẽ ra không nên có này. Mà khi câu hỏi này xuất hiện trên diện rộng, lúc đó, câu hỏi khác là đất nước này sẽ đi đâu, về đâu?

Tốt nhất là bằng mọi giá phải giải quyết câu hỏi này càng sớm càng tốt, nếu không muốn mọi thứ ngày càng xấu đi. Bởi chiến tranh chết chóc nhưng kẻ bán súng đạn, kẻ buôn vũ khí mới chính là thần chết, nếu không nhận diện được hẳn, sự chết chóc sẽ chẳng bao giờ ngừng!

[Viettusaigon Blog](#)